

Vergaderjaar 1983–1984

17 920 (R 1231)

Goedkeuring van de op 5 september 1980 te München ondertekende Overeenkomst betreffende de afgifte van een verklaring van huwelijksbevoegdheid, met bijlage (Trb. 1981, 71 en 1982, 116)**Afgifte van verklaringen van huwelijksbevoegdheid**

Nr. 9

De vroegere stukken zijn gedrukt in de zitting 1982–1983

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 15 december 1983

De leden van de V.V.D.-fractie wezen op een – inmiddels herstelde – fout in de Nederlandse vertaling van de overeenkomst in het Tractatenblad van 1981. Het is thans niet meer na te gaan hoe deze fout heeft kunnen ontstaan.

De leden van de V.V.D.-fractie vroegen of, nu artikel 2 van het verdrag bepaalt dat voor de toepassing van het verdrag vluchtelingen en staatlozen met onderdanen worden gelijkgesteld, zulks dan ook niet in artikel 49a nadrukkelijk tot uitdrukking zou moeten worden gebracht. De persoonlijke staat van vluchtelingen en staatlozen die in Nederland woonplaats hebben, wordt beheerst door de Nederlandse wet, zulks op grond van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (Trb. 1951, 131), en het Verdrag betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954 (Trb. 1955, 142), bij welke verdragen Nederland partij is. Een bepaling ter zake in artikel 49a is dan ook niet nodig. Een zodanige bepaling zou zelfs tot misverstand aanleiding kunnen geven, omdat de indruk zou kunnen worden gewekt dat van een uitzonderingsregel sprake is en de overige bepalingen van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek welke de persoonlijke staat betreffen, niet voor vluchtelingen en staatlozen van toepassing zouden zijn.

Het lid van de G.P.V.-fractie vroeg of ook in ons land verblijvende vreemdelingen met een z.g. B-status recht op afgifte van een verklaring van huwelijksbevoegdheid hebben. De Nederlandse autoriteiten zijn niet verplicht om op grond van artikel 49a ook aan hen een verklaring van huwelijksbevoegdheid af te geven. De wet belet echter niet om hen – onverplicht – een verklaring omtrent hun huwelijksbevoegdheid te verstrekken. Hiervoor kan aanleiding zijn in die gevallen, waarin duidelijk is, dat betrokkenen in de onmogelijkheid verkeren om van hun nationale autoriteiten een dergelijke verklaring te verkrijgen.

De leden van de V.V.D.-fractie wezen er op dat in het derde lid van het nieuwe artikel 49a gesteld wordt dat de verklaring door de bevoegde autoriteit niet wordt afgegeven alvorens deze door kennisneming van de bescheiden, vermeld in artikel 58, onder a, b, c, d en f, en zo nodig van die, vermeld in de artikelen 59 en 60 van dit boek, alsmede het zesde lid van dit artikel, zich ervan heeft overtuigd dat naar Nederlands recht geen beletselen tegen het huwelijk bestaan. Deze leden vroegen of de autoriteit, die de verklaring moet afgeven, krachtens wetduiding de bevoegdheid zou moeten hebben, als bedoeld in artikel 59, lid 3. Deze vraag beantwoorden wij ontkennend. De bescheiden die in artikel 49a, lid 3, met de verwijzing

naar de artikelen 59 en 60 zijn bedoeld, zijn uitsluitend de door de kantonrechter opgemaakte akten van bekendheid. De in het derde lid van artikel 59 bedoelde verklaringen zijn geen bescheiden.

Het lid van de G.P.V.-fractie vroeg wat moet worden verstaan onder het tijdstip van afgifte van een verklaring van huwelijksbevoegdheid in het geval dat na een aanvankelijke weigering tot afgifte de rechtbank op een verzoekschrift of in hoger beroep positief beschikt. Dit lid meent kennelijk, dat het ontwerp onvoldoende zeker stelt dat de tijd die met de gerechtelijke procedure is gemoeid niet in mindering komt op de geldigheidsduur van de verklaring. Voor die vrees bestaat echter geen aanleiding. Zoals ook blijkt uit de bewoordingen van het derde lid van het voorgestelde artikel 49a, dat de tot afgifte van de verklaring bevoegde autoriteit voorschrijft kennis te nemen van – onder meer – de eindbeschikking van de rechter in een procedure betreffende een aanvankelijke weigering, vindt in het door de vraagsteller bedoelde geval de afgifte van de verklaring plaats nadat de rechterlijke beslissing onherroepelijk is geworden. De in het vierde lid genoemde termijn blijft dus onverlet.

De minister van Justitie,
F. Korthals Altes

De minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek